

[Julii.]

i Tinget udtalte — det staar i Folketings-
tidenden 1931—32 Sp. 5353 —:

„Da § 19 synes at være upaakrævet,
foreslaas det i Ændringsforslag Nr. 36, at
den helt udgaar“.

Nu skulde man synes, at naar Ministeren
var kommet for Skade at faa en saadan
overflødig Bestemmelse ind i sit Lovforslag,
vilde han ikke være interesseret i paa ny
at faa den ind i Lovforslaget, efter at be-
hjertede Mænd og Kvinder havde fjernet
den. Det gælder dog om, at alt, hvad der
er upaakrævet og overflødigt, fjernes, inden
et Lovforslag ophøjes til Lov.

Med Hensyn til Kapitel VI beklager
jeg, at man i Landstinget synes at have set
det som en paaskønnelsesværdig Handling
at lægge saa mange Hindringer som muligt
i Vejen for de Lægpraktikanter, der uom-
tvisteligt i mangfoldige Tilfælde har evnet
at helbrede lidende Mennesker ogsaa for
Lidelser, som selv de dygtigste Læger har
staaet fuldstændig raadville og hjælpeløse
over for. Samvittighedsløse Kvaksalvere, som
spekulerer i godtroende Menneskers Lidelser,
og som kun har det samme Formaal som de
enkelte Læger, jeg tidligere har omtalt — de
sorte Faar inden for Lægestanden, om man
vil —, nemlig at mele deres egen Kage, dem
ønsker jeg ikke i nogen Maade at tage i
Forsvar, tværtimod; men at man vil slaa
alle Lægpraktikanter i Hartkorn med disse,
finder jeg ganske horribelt.

Det er et Spørgsmaal, om det ikke havde
været det rigtigste at tage Kapitel VI ud af
denne Lov og saa gennemføre en Lov om
Kvaksalvernes Virksomhed og en Lov, der
fastsatte Pligter, Ansvar og Rettigheder for
Kiropraktorerne. Disse sidste har jo en ikke
ringe Uddannelse, og jeg vilde derfor finde
det naturligt, at der blev givet særlige Be-
stemmelser for deres Virksomhed. Man
kommer jo nu engang ikke udenom, hvor
meget man end fra visse Sider søger at for-
plumre Vandene og benægte Fakta, at Kiro-
praktorerne ved deres enkle Behandling af
den menneskelige Rygsøjle har bragt Lin-
dring til Tusinder af stakkels lidende Men-
nesker.

Jeg skal i denne Forbindelse tillade mig
at anføre et af de Eksempler, som tidligere
Folketingsmand Svend Nielsen fremdrog
ved anden Behandling her i Tinget i Sam-
lingen 1931—32 af det da fremsatte Lov-
forslag om Lægegerningen; det staar Sp.
5353. Det drejede sig om en Dreng fra
Svend Niensens Hjemegn, som led af et
Lammelsestilfælde. Han blev først behandlet

af den lokale Læge, men denne erklærede
hurtigt, at han ikke kunde gøre noget ved
ham, og udtalte, at det var rigtigst, at
Drengen kom paa Sygehuset. Der var et
moderne og godt udstyret Sygehus paa ved-
kommende Egn, og der var dygtige Læger
der. Drengen kom paa Sygehuset og laa
der nogle Dage, men saa fik Forældrene
Besked om, at Lægerne ikke kunde gøre
noget for deres syge Dreng, saa det var til
ingen Nytte, at han blev paa Sygehuset
længere. Da Faderen afhentede Drengen,
spurgte han Overlægen, om der slet ikke
var noget at gøre. Svaret lød, at paa Syge-
huset kunde de i hvert Fald ikke gøre noget
for Drengen, men man kunde jo prøve paa
at sende ham til Hald eller paa Rigshospi-
talet, og da Faderen spurgte, om der kunde
være Tale om Helbredelse, svarede Over-
lægen, at det turde han ikke udtale sig om.

Vedkommende Drengs Fader havde i
Forvejen faaet Opfordring fra Bekendte og
Venner, der var blevet hjulpet af Kiroprak-
torer, til at sende Drengen til en kiroprak-
tisk Klinik, men disse Røster havde Faderen
ikke villet lytte til ud fra den Betragtning,
at man havde jo dygtige Læger her i Landet,
saa det var rimeligt at søge disse. Men da
Lægerne havde erklæret, at de ikke kunde
gøre noget ved Tilfældet, tog Faderen sin
Dreng og prøvede, som saa mange andre
har prøvet det, den sidste Udvej: han hen-
vendte sig til en Kiropraktor. Den lamme
Dreng maatte bæres ind til Kiropraktoren.
Drengen blev undersøgt, blev røntgenfoto-
graferet og fik den første Behandling samme
Dag, og da han havde faaet denne Behand-
ling, kunde han selv gaa fra Behandlings-
værelset ud i Venteværelset. Drengen blev
saa behandlet i 8 Dage i Træk; det var lige
op imod Jul, og da de 8 Dage var gaaet, var
han kommet sig saa godt, at han kunde
danse omkring Juletræet. Svend Nielsen
sluttede sin Beretning med at meddele, at
Drengen fik fortsat Behandling i ca. 4—5
Maaneder, saa var han fuldkommen rask
og kunde gøre sit Arbejde som andre sunde
og raske Mennesker.

Det er kun et enkelt Eksempel; der
kunde berettes om mange lignende, og disse
Mennesker, der, som sagt, mellem Aar og
Dag helbreder Tusinder, skal altsaa ugleses
fra Regeringens og Rigsdagens Side. Jeg
ønsker ikke at have Plads i dette Kor, og
jeg tror, man forregner sig, hvis man mener,
at man i Længden kan komme uden om
Kendsgerningerne. Man maa huske paa,
der nu findes 20 kiropraktiske Klinikker
her i Landet, og at Kiropraktorerne giver